Ben Ami - Două secunde şi-un scop

„Am să ți-o trag peste botul ăla rânjit, de bestie criminală! O să-ți doreşti să fii murit încă din pântecul maică-ti”. Şi zicându-i asta i-am smuls tubul de oxigen din gură, apoi am înconjurat cu privirea camera de spital, încercând să găsesc o pungă în care să-i păstrez măruntaiele. Cu tot cu storma.

Capul asistentei care păzise monstrul continua să se rostogolească pe podeaua vibratorie participând la o scenă pe care, în fapt, o părăsise deja, de treizeci şi patru de secunde.

Pe coridorul de unde intrasem evenimentele se precipitau. Gaşca de umanoizi pe lângă care trecusem încercau să-mi taie orice cale de întoarcere, pregătindu-se să dea buzna înăuntru. Cu membrul artah mi-am sprijinit lancea, cu cele trei de pe abdomen am imobilizat monstrul gajir, apoi una dintre ventuzele scapulare am aplicat-o peste zâmbetul sedat al bestiei. Şase secunde mai târziu măruntaiele gajirului îmi musteau în guşă. Până la urmă mă gândisem că este cel mai sigur loc din lume. Doar un laser ar fi putut străbate plăcile mele cornoase.

Când se năpustiseră în cameră, încercând să se adapteze podelei vibratorii, mai mult de trei cincimi din corpul meu se afla în exteriorul clădirii. Doar unu virgulă trei secunde mai târziu accelerația gravitațională mă salvase din calea bucăților incandescente împrăştiate în direcția mea.

Şase nivele mai jos ratasem prima cale de salvare, iar surpriza m-a determinat să aleg podul îngust - de doar doi inchi - care lega spitalul de o clădire de locuințe. Cea mai improbabilă cale de câştig.

Opt secunde întârziere! Trebuia neapărat să străbat un zid de plasticarst, la capătul unei curse de două sute de paşi. De partea cealaltă mă aştepta echipa de intervenție.

Trecând de-a dreptul prin zid o lumină puternică mi s-a aprins în față şi lumea s-a răsturnat, devenind dintr-o dată cu mult mai neprietenoasă. Sperasem să nu se întâmple aşa, îmi dorisem să ajung la timp, însă enzimele mele proteolitice îşi acceleraseră procesul degradativ chiar în propia-mi guşă. Mai mult de trei sferturi din „marfă” fusese compromisă. Adio bonus, la revedere plată, pa-pa timp de „recondiționare” într-o „cuşcă” gajiră. Te pomeneşti şi că exact în timp ce aveam impresia că-s imobilizat, se cădea de acord asupra atomizării celei mai importante părți din corpul meu. Pentru două secunde nenorocite.

Am uitat cine uitase o definiție mai cuprinzătoare a ghinionului. Trei sute de copii superdotați vor rămâne fără substanțele necesare dezvoltării

unei bune viteze de coordonare, handicapaţi ca şi mine. Abia peste optzeci şi două de „rotaţii" vom putea face rost de energia necesară deschiderii unei noi „porţi". Va trebui să găsim o altă soluţie, pentru că până atunci gajirii vor fi evoluat, eliminând secvenţa de nucleotide care le formează storma, căruia ei îi zic calcul. Puah!

Cândva îi vom izgoni, fie şi numai pentru că aglomeraţiei în care trăiesc îi spun Niumehico.